

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/179/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4415201411
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4415201411.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a členiek senátu JUDr. Marty Polyákovej a JUDr. Lenky Halmešovej v spore žalobcu: Nitriansky samosprávny kraj, so sídlom Nitra, Rázusova 2A, IČO: 37 861 298, proti žalovanému: P. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., B. XXX/X, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Ladislav Magyerka, s.r.o., so sídlom Nové Zámky, Ernestova bašta 2, IČO: 36 857 751, o náhradu škody, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 3. júna 2019, č. k. 4C/51/2015-162, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalobu žalobcu zamietá.

Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania.

Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 39899,- eur s 5,05 % úrokom z omeškania p. a. od 14.12.2014 do zaplatenia, to všetko do troch dní po právoplatnosti rozsudku s tým. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 100 ods. 1,2, § 101, § 106 ods. 1, § 112, § 420 ods. 1,3, § 558 Občianskeho zákonníka, § 255ods. 1 CSP, ako aj zisteným skutkovým stavom na základe čoho dospel k záveru, že žalobe žalobcu je potrebné vyhovieť.

2. V dôvodoch rozhodnutia poukázal na obsah žaloby, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 39899,09 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% p. a. od 14.12.2014 do zaplatenia titulom náhrady škody, ktorá vznikla tak, že žalovaný ako riaditeľ Školského hospodárstva Levice vyplatil firme AGRO GÉŇA s.r.o., náklady na účelovú činnosť vo vyššej sume, než akú schválil žalobca. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní z hľadiska skutkového stavu zistil, že žalovaný bol menovaný do funkcie riaditeľa ŠH Levice ešte prednostom Krajského úradu v Nitre dňa 16.07.1999, pričom v roku 2003 prešli práva a povinnosti KÚ v Nitre na Nitriansky samosprávny kraj. Žalovaný dňa 04.02.2003 uzavrel Zmluvu o nájme nehnuteľného a hnutel'ného majetku s nájomcom AGRO GÉŇA s.r.o., predmetom ktorej boli nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX kat. úz. P., ako aj hnutel'né veci pozostávajúce z hmotného investičného majetku a základného stáda zvierat. Nájomná zmluva bola schválená zastupiteľstvom žalobcu uznesením č. 69/2003 s účinnosťou od 01.05.2003. Účinnosť nájomnej zmluvy bola do 30.09.2007. V zmluve bolo dohodnuté, že náklady na účelovú činnosť bude nájomca fakturovať v zmysle uzavretých dodatkov. Na rok 2003 bol schválený žalobcom dodatok č. 1 k zmluve, v zmysle ktorého bola stanovená suma účelovej činnosti na jedného žiaka vo výške 1200,- Sk/39,83 eur. Ďalšie dodatky č. 2 až 5 boli síce medzi stranami zmluvy uzavreté, ale neboli predložené žalobcovi na schválenie, preto žalobca nemal vedomosť o tom, že žalovaný vyplácal za

účelovú činnosť podľa neschválených dodatkov vyššiu sumu, než ako bola schválená žalobcom. Takto za roky 2003 až 2007 za počet žiakov vykonávajúcich odbornú prax v priestoroch prenajatých firmou AGRO GÉŇA, s.r.o., bola celkovo uhradená vyššia suma, ako bola odsúhlasená, a to vo výške žalobcom uplatnenej sumy 39899,09 eur. Konštatoval, že žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody voči firme AGRO GÉŇA s.r.o., v konaní Okresného súdu Levice sp. zn. 11C/111/09, ale konanie bolo zastavené, pretože táto spoločnosť zanikla. Následne žalobca podal trestné oznámenie na žalovaného, v ktorom dňa 27.10.2010 voči žalovanému uplatnil náhradu škody v plnom rozsahu. V konaní Okresného súdu Levice sp. zn. 2T/61/2013 zo dňa 10.06.2014 žalovaný rozsudkom bol uznaný vinným zo zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1/, ods. 3/ písm. a) Trestného zákona, za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov, ktorý bol podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní dvoch rokov. Súd žalobcu s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

3. Vo vzťahu k žalobcom uplatňovanému nároku na náhradu škody, súd prvej inštancie tento posúdil ako nárok, ktorý bol uplatnený riadne a včas. Zdôraznil, že výška nároku žalobcu bola ustálená v trestnom konaní, v ktorom boli zo strany žalobcu predložené dôkazy preukazujúce výšku uplatnenej škody, a to hlavne správa o výsledku finančnej kontroly, ako aj faktúry, ktorými bol uplatnený nárok žalobcu na vrátenie finančných prostriedkov, okrem toho aj znalecký posudok ohľadne výšky škody vypracovaný znalcom Ing. Alexandrom Virágom. Žalovaný nesúhlasil s dôvodom ani s výškou uplatneného nároku, pretože tvrdil, že nemohol žalobcovi spôsobiť takúto škodu. Žalobca každoročne odsúhlasoval rozpočet žalovaného, bol si istý, že dodatky č. 2. až 5. boli schválené žalobcom, mal na ŠH Levice, ktoré nedospeli k žiadnym nedostatkom ani k pochybeniam. Súd prvej inštancie v tomto smere uviedol, že žalovaný nepredložil žiadne relevantné dôkazy, ktoré by preukazovali jeho tvrdenia. Naopak žalobca predložil súdu dôkazy, z ktorých je zrejmé, že uplatnená škody zo strany žalobcu má právny základ v tom, že žalovaný vyplácal firme AGRO GÉŇA s.r.o., vyššie sumy na účelovú činnosť žiakov, ako mal odsúhlasené zo strany žalobcu, presne bolo vyčíslené zo strany znalca, v akom rozsahu a v akej výške boli tieto finančné prostriedky pre firmu AGRO GÉŇA s.r.o., vyplatené, pričom ich vyplatenie nemalo dostatočnú zmluvnú a právnu oporu zo strany žalobcu. Súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný v plnom rozsahu v trestnom konaní uznal svoju vinu, t. z. že uznal aj to, že žalobcovi spôsobil škodu, aj keď náhrada škody nebola v trestnom konaní žalobcovi priznaná. Pri posudzovaní nároku žalobcu bral do úvahy aj tú skutočnosť, že žalovaný bol oboznámený s výsledkom správy z následnej finančnej kontroly na ŠH Levice, kde bola táto výška škody vyčíslená, žalovaný mal možnosť sa s touto správou oboznámiť a sám uviedol, že nemá voči nej námietky a s kontrolnými zisteniami súhlasí. Takto žalovaný podľa názoru súdu prvej inštancie uznal svoj záväzok voči žalobcovi, teda námietky žalovaného voči dôvodnosti a výške nároku považoval súd za bezpredmetné. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi 5,05 % úrok z omeškania p. a. zo sumy 39899,09 eura od 14.12.2014 do zaplatenia, pretože žalovaný na základe výzvy žalobcu, ktorú prevzal dňa 03.12.2014, mal uhradiť škodu v lehote 10 dní, teda od 14.12.2014 sa dostal žalovaný do omeškania s plnením. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1/ CSP tak, že v konaní plne úspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal z dôvodu, že žalobca bol v konaní oslobodený od platenia súdneho poplatku a žiadne iné trovy v konaní mu nevznikli.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, v ktorom žiadal napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Svoje odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP. Podľa názoru žalovaného došlo k nesprávnemu posúdeniu opodstatnenosti námietky premlčania, kedy v rozpore so zákonom neboli vznesenej námietke premlčania proti uplatnenému nároku žalobcu na náhradu škody priznané právne účinky a nebola posudzovaná otázka správnosti určenia začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby žalobcu v zmysle ust. § 101 a § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k plynutiu premlčacej doby uviedol, že žalobca nadobudol kvalifikovanú vedomosť o vzniku škody už správou č. 21/2007 z následnej finančnej kontroly na školskom hospodárstve Levice zo dňa 14.06.2007 vypracovanej útvarom hlavného kontrolóra žalobcu a to s poukazom na ust. § 13 ods. 2 písm. j) zákona č. 502/2001 Z. z. o finančnej kontrole a vnútornom audite a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinných ku dňu 29.06.2007 t. j. ku dňu, kedy bola predmetná správa prerokovaná s kontrolovaným subjektom. Správu o výsledku kontroly žalovaný podpísal a o tejto správe sa aj súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí zmieňuje v bode č. 32 napadnutého rozsudku ako o dokumente, v ktorom bola vyčíslená výška škody, nakoľko kontrolór bol povinný oboznámiť nadriadeného kontrolovaného subjektu s obsahom správy z následnej finančnej kontrol, ktorým bol žalobca. Zdôraznil, že nepochybné týmto momentom sa žalobca dozvedel o škode

a o tom, kto za ňu zodpovedá. Okrem toho najneskôr, kedy začala subjektívna premlčacia doba plynúť bol deň vystavenia faktúry zo dňa 26.07.2007 ktorou si riaditeľ školského hospodárstva Levice uplatňoval vrátenie nesprávne vyfakturovanej sumy za účelovú činnosť evidentne na podklade zistených skutočností zo správy č. 21/2007 z následnej finančnej kontroly na školskom hospodárstve Levice dňa 14.06.2007. Poukázal na to, že žalobca si nárok na náhradu škody uplatnil v trestnom konaní dňa 27.10.2010 a podľa názoru žalovaného subjektívna premlčacia doba začala plynúť najneskôr dňom 26.07.2007, ktorá uplynula dňa 26.07.2009. Nepochybne žalobca podal trestné oznámenie už po márnom uplynutí premlčacej doby a samotným podaním trestného oznámenia, nemohla začať plynúť nová premlčacia doba. Žalovaný ďalej vo svojom odvolaní poukázal na to, že v zmysle § 13a ods. 2 zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme mohol žalobca od neho požadovať škodu len vo výške 4 násobku jeho funkčného platu alebo jeho priemerného mesačného zárobku s tým, že s uvedenou skutočnosťou sa súd prvej inštancie nezaoberal, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zdôraznil, že k úhrade predmetných faktúr došlo pri plnení jeho pracovných úloh, pretože uznesením žalobcu č. 69/2003 zo dňa 15.04.2003 bol poverený vypracovaním dodatkov k nájomnej zmluve zo dňa 04.02.2003. Zdôraznil, že nemal vedomosť o tom, že zo strany žalobcu nedošlo k prerokovaniu týchto dodatkov zastupiteľstvom žalobcu, nakoľko mu každý rok bolo uvoľnené veľké množstvo finančných prostriedkov v miere zodpovedajúcej uzatvoreným dodatkom. Vytýkal súdu prvej inštancie, že sa nezaoberal spoluzodpovednosťou žalobcu, ktorý na základe uzatvorených dodatkov k nájomnej zmluve zo dňa 04.02.2003 uvoľňoval finančné prostriedky na úhradu predmetných faktúr. V tejto súvislosti považoval za potrebné poukázať aj na pochybenie žalobcu, ktorý nepostupoval v intenciách zákona č. 502/2001 Z. z., nakoľko nevykonal predbežnú finančnú kontrolu a ani priebežnú finančnú kontrolu, zo strany žalobcu bola vykonaná len následná finančná kontrola s konštatovaním vznikutej škody. Žalovaný vo svojom odvolaní namietal aj tzv. uznanie jeho záväzku v podpísanej správe č. 21/2007 z následnej finančnej kontroly na Školskom hospodárstve Levice dňa 14.06.2007, kedy súd odvodzuje z jeho podpisu a z poznámky v znení „ Súhlasím s kontrolnými zisteniami nemám námietky“ právny úkon v zmysle ust. § 558 OZ. Podľa názoru žalobcu však na uvedenú poznámku nemožno vzhladať ako na právny úkon dlžník, nakoľko správu z následnej finančnej kontroly nepodpisal ako fyzická osoba, ktorá by bola zaviazaná dlhom, ktorý uznáva čo do dôvodu aj výšky, ale ako štatutárny orgán kontrolovaného subjektu.

5. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Vyjadril nesúhlas s vyjadreniami žalovaného uvedenými v odvolaní. Uviedol, že zo správy č. 21/2007 z následnej finančnej kontroly vypracovanej Útvorom hlavného kontrolóra, ktorá bola vyhotovená dňa 14.06.2007 okrem iných zistení, najmä čo sa týka nesprávne uhrádzaných platieb z nájom, je zrejmé, že žalovaný nepredložil kontrolnej skupine doklad o schválení dodatkov č. 2 až 5 k nájomnej zmluve, čím došlo k porušeniu čl. 15 ods. 2 písm. b) bod 3 Zásad hospodárenia s majetkom Nitrianskeho samosprávneho kraja a § 9 ods. 1 zákona č. 446/2001 Z. z. o majetku vyšších územných celkov. Žalovaný podpisom tejto správy potvrdil, že s ňou bol oboznámený a súhlasí so zistenými nedostatkami, to znamená, že si bol vedomý všetkých právnych úkonov aj neoprávnených, ktoré vykonal. Táto skutočnosť o neplatnosti dodatkov bola dôkladne prešetrená v trestnom konaní, súd potvrdil, že žalovaný konal v rozpore so zákonom a za skutok, ktorý vykonal bol súdom uznaný vinným. Žalobca vyjadril nesúhlas s tvrdením žalovaného, že v rozhodnom období pracoval ako zamestnanec NSK t. j. ako riaditeľ ŠH Levice, nebol zamestnancom NSK ako sa mylne domnieva. Žalovaný ako už aj v trestnom konaní bolo preukázané bol menovaný do funkcie riaditeľa ŠH Levice od 16.07.1999. V roku 2002 prešli na NSK práva a povinnosti Krajského úradu v Nitre na základe Oznámenia o prechode práv a povinností z pracovnoprávných vzťahov. NSK menoval žalovaného do funkcie riaditeľa ŠH Levice od 01.07.2004. Menovacie dekréty boli potom vydávané každý pol rok, pričom pracovná zmluva so žalovaným spísaná nebola. Pokiaľ ide o jeho náplň práce a povinnosti, tieto boli stanovené v ust. § 5 zákona č. 569/2003 z. z. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve, žiadny iný doklad o náplni práce neexistuje, iba sľub zamestnanca vykonávajúceho verejnú službu. Podľa uvedeného ustanovenia zákona o štátnej správe v školstve a školskej samospráve, bol žalovaný zodpovedný za rozpočet, financovanie a efektívne využívanie finančných prostriedkov učených na zabezpečovanie činnosti školského zariadenia s povinnosťami vyplývajúcimi z ô 10 ods. 7 zákona č. 303/1995 o rozpočtových pravidlách. Z uvedeného dôvodu žalobca odmietol vyjadrenie žalovaného o pochybení žalobcu, ktorý nepostupoval v intenciách zákona č. 502/2001 Z. z. o finančnej kontrole a vnútornom audite, nakoľko nevykonal predbežnú finančnú kontrolu ani priebežnú finančnú kontrolu, prostredníctvom ktorých bolo možné predísť vzniku škody. Namietal tiež vyjadrenie žalovaného o nepochybniteľnej spoluzodpovednosti žalobcu, ktorý uvoľňoval pre žalovaného finančné prostriedky na

úhradu faktúr, z dôvodu, že každá organizácia mala schválený rozpočet, kde bola zohľadnená účelová činnosť, ostatné finančné prostriedky boli určené na mzdy a odvod, energiu a prevádzkové náklady. V závere svojho odvolanie uviedol, že ďalšie tvrdenia uvedené žalovaným v podanom odvolaní považuje za právne irelevantné a zo strany žalovaného vyslovene účelové a teda nie sú dôvodom na odsúvanie lehoty pre nadobudnutie právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie.

6. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť a žalobu žalobcu pre premlčanie uplatneného nároku zamietnuť.

7. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

8. Podľa § 106 ods.1 OZ právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

9. Podľa § 106 ods. 2 OZ najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

10. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 26.01.2015 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 39 899,09 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% p. a. od 14.12.2014 do zaplatenia a nahradil mu trovy konania. súd prvej inštancie rozsudkom. V tejto veci rozhodol súd prvej inštancie svojim v poradí prvým rozsudkom dňa 23. novembra 2015 č.k. 4C/51/2015-116, v ktorom žalobu žalobcu pre premlčanie uplatneného nároku zamietol. Odvolací súd v dôsledku odvolania podaným žalobcom uznesením zo dňa 31. decembra 2018 č.k. 7Co/129/2016-129 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že súd v tomto civilnom konaní s poukazom na ustanovenie § 193 CSP je viazaný, pričom rozsudok bol žalobcovi doručený 12.09.2014. V tento deň žalobca ako poškodený bez pochyb získal vedomosť o osobe škodcu ako aj o rozsahu škody. Vytýkal súdu prvej inštancie, že žalobu zamietol bez toho aby skúmal, či v danom prípade uplatnením náhrady škody žalobcom v trestnom konaní došlo v zmysle ust. § 112 OZ k spočívaniu premlčacej doby vzhľadom k tomu, že žalobca si v trestnom konaní uplatnil náhradu škody. Z uvedeného dôvodu uložil súdu prvej inštancie opätovne sa zaoberať námietkou premlčania aj z hľadiska posúdenia spočívania premlčacej doby.

11. Odvolací súd sa s ohľadom na odvolacie dôvody uvedené žalovaným v písomne podanom odvolaní sa opätovne zaoberal otázkou premlčania žalobcom uplatneného nároku a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné zmeniť a žalobu žalobcu v dôsledku vznesenej námietky premlčania ako nedôvodnú zamietnuť. V tejto veci aj po druhom rozhodnutí súdu prvej inštancie zostala spornou skutočnosťou otázka premlčania. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí dospel k záveru, že vznesená námietka premlčania zo strany žalovaného je nedôvodná, keďže žalobcovi bol doručený rozsudok Okresného súdu Levice sp. zn. 2T/61/2013 zo dňa 12.09.2014 žalobca podal žalobu na súd prvej inštancie dňa 26.01.2015, teda žalobca podal žalobu tak v objektívnej ako aj subjektívnej premlčacej dobe troch rokov. Tento záver súdu prvej inštancie nie je správny.

12. Odvolací súd v tomto odvolacom konaní zaoberajúc sa dôvodmi odvolania uvedenými žalovaným v tomto v tomto smere dospel k záveru, že nárok žalobcu, ktorý uplatnil v tomto konaní je treba považovať za premlčaný. Správne žalovaný v dôvodoch odvolania poukázal na to, že subjektívna premlčacia doba začala najneskôr plynúť najneskôr dňom 26.07.2007 kedy žalobca nad všetky pochybnosti už nadobudol kvalifikovanú vedomosť o vzniku škody a požadoval vystavenou faktúrou jej náhradu a to na základe výsledkov vykonanej kontroly a uplynula dňa 26.07.2009. Odvolací súd sa teda stotožnil s tvrdením žalovaného, že najneskôr začala dvojročná subjektívna doba plynúť dňom vystavenia faktúry

zo dňa 26.07.2007, ktorou riaditeľ školského hospodárstva Levice uplatňoval vrátenie nesprávne fakturovanej sumy od spoločnosti AGRO GÉŇA s.r.o., za účelovú činnosť evidentne na podklade zistených skutočností zo správy č. 21/2007 z následnej finančnej kontroly na školskom hospodárstve Levice dňa 14.06.2007. Z obsahu vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca nárok na náhradu škody voči žalovanému uplatnil až v trestnom konaní dňa 27.10.2010, teda už po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby (26.07.2009). Z obsahu spisu vyplýva, že v čase vystavenia faktúry mal žalobca vedomosť nielen o výške škody, ale aj o tom, kto za takto vzniknutú škodu zodpovedá. Zo správy č. 21/2007 z následnej finančnej kontroly na Školskom hospodárstve Levice zo dňa 14.5. 2007 vyplýva, že kontrolóri žalobcu zistili túto škodu a aj skutkové okolnosti ako škoda vznikla a kto za ňu zodpovedá. Z obsahu správy vyplýva, že o výsledku následnej finančnej kontroly bol kontrolovaný subjekt oboznámený dňa 29.06. 2007. Uvedenú správu v závere podpísal žalovaný s vyjadrením : „súhlasím s kontrolnými zisteniami nemám námietky“.

13. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že právne vec posúdil podľa § 106 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, keďže zák.č. 552/2003 Z.z. o výkone práve vo verejnom záujme (v znení do 31.12.2008) ani Zákonník práce (v znení do 31.08.2007) ustanovenia o premlčaní nárokov neobsahovali.

14. Ppremlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Uplatnenie námietky premlčania spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti (nároku), v dôsledku čoho súd premlčané právo nemôže priznať. Nárok na náhradu škody, je majetkovým právom, ktoré sa premlčuje v osobitnej premlčacej dobe upravenej v ustanovení § 106 OZ. Toto ustanovenie upravuje kombinovanú premlčaciu dobu a to subjektívnu, ktorá začína plynúť odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá a je dvojročná a objektívnu, ktorá začína plynúť odo dňa, kedy došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla a je trojročná, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, desaťročná, čo neplatí, ak ide o škodu na zdraví. Ich začiatok je teda stanovený samostatne; kým objektívna premlčacia doba plynie od tzv. škodovej udalosti, subjektívna plynie odo dňa, kedy sa poškodený dozvie o vzniknutej škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Ich vzájomný vzťah je taký, že sú od seba nezávislé čo do svojho priebehu, jeho začiatku i konca, a ak skončí priebeh jednej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu. Pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej doby platí pravidlo, že doba so subjektívne stanoveným začiatkom nemôže skončiť neskôr ako doba s objektívne určeným začiatkom, ale môže skončiť najneskoršie s ňou.

15. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na náhradu škody sa vyžaduje skutočná (preukázaná) a nielen predpokladaná vedomosť poškodeného o protiprávnom úkone alebo udalosti, ktorou bola škoda spôsobená, ale aj o tom, že vznikla majetková ujma určitého rozsahu, ktorú je možné natoľko objektívne vyjadriť (vyčíslieť) v peniazoch, aby poškodený mohol svoj nárok uplatniť na súde, a ďalej vedomosť o tom, kto za ňu zodpovedá . O osobe, ktorá zodpovedá za vzniknutú škodu, sa poškodený dozvie, akonáhle získa informáciu, na základe ktorej si môže urobiť úsudok o osobe konkrétneho škodcu, teda akonáhle získa vedomosť o skutkových okolnostiach rozhodujúcich pre vymedzenie zodpovedného subjektu. Nemusí pritom ísť o zistenie (istotu v bežnom slova zmysle), stačí, aby skutkové okolnosti, ktorými poškodený disponuje, boli spôsobilé urobiť záver o tom, kto zodpovedá za škodu, ktorá mu vznikla. Rozhodujúce teda je, kedy sa o takých skutkových okolnostiach preukázateľne dozvedel a nie, či a kedy si na ich základe vytvoril právny záver o zodpovednosti určitej osoby. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby nezávisí totiž od toho, či a kedy si poškodený obstará dostatok dôkazov alebo kedy sa vytvorí preňho priaznivejšia procesná situácia na to, aby skutkové okolnosti, o ktorých má vedomosť, mohol v súdnom konaní preukázať.

16. Vo vzťahu k plynutiu premlčacej doby podľa § 106 ods. 1 OZ, odvolací súd poukazuje na (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2010 sp.zn. 1 Cdo 82/2009, uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 16/2014) , v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky prijal záver : „poškodený sa dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá (§ 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka), v okamihu preukázateľného získania informácie o skutkových okolnostiach, na základe ktorých si môže urobiť dostatočný úsudok o tom, konkrétne ktorá fyzická alebo právnická osoba za škodu zodpovedá; v uvedenom okamihu nemusí byť daná z rozhodnutia súdu vyplývajúca nespochybniteľná istota poškodeného o zodpovednom subjekte a o jeho zodpovednosti“.

17. Z obsahu vykonaného dokazovania vyplýva, že faktúra č. 26/07 (čl. 32, spisu) bola vyhotovená dňa 26.07.2007. Faktúra bola vystavená novým riaditeľom ŠH Levice a adresovaná bola spoločnosti AGRO GÉŇA s. r. o.. Uvedená faktúra bola vystavená spoločnosti AGRO GÉŇA s. r. o. , za ňou neoprávnené fakturovanú účelovú činnosť a to tak, že v roku 2006 ŠH Levice, fakturovala účelovú činnosť vo výške 1 166 000 Sk,- na 238 žiakov, pričom mala vyfakturovať len 285 600,- SK, v zmysle nájomnej zmluvy

zo dňa 04.02.2003 a dodatku č. 1 k tejto nájomnej zmluve zo dňa 19.05.2003 s tým, že rozdiel činil 880 400,- Sk. Ďalej z predmetnej faktúry vyplýva, že v roku 2007 spoločnosť AGRO GÉŇA s. r. o., vyfakturovala ŠH Levice účelovú činnosť za 576 000,- Sk, na 212 žiakov, pričom mala vyfakturovať 250 400,- Sk v zmysle nájomnej zmluvy zo dňa 04.02.2003 a dodatku č. 1 k tejto nájomnej zmluve zo dňa 19.05.2003 s tým, že rozdiel činil 321 600,- Sk. Z uvedeného nesporne vyplýva, že žalobca už pri vystavovaní uvedenej faktúry mal vedomosť o výške spôsobenej škody 1.202.000 Sk a nepochybne mal vedomosť aj o tom, že škodu spôsobil žalovaný, ktorý faktúry preplácal bez riadne uzatvorených dodatkov. Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že po márnom uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby podal žalobca na žalovaného trestné oznámenie a v začatom trestnom konaní uplatnil aj nárok na náhradu škody a to dňa 27.10.2010. Keďže subjektívna premlčacia doba uplynula najneskôr dňa 26.07.2009 t.j. ešte pred začatím trestného stíhania žalovaného bolo bez významu zaoberať sa spočítaním premlčacej doby.

18. Z obsahu spisu tiež vyplýva, že žalobca sa snažil neoprávnene vyplatené finančné prostriedky získať od spoločnosti AGRO GÉŇA s. r. o., voči ktorej podal aj žalobu, pričom toto konanie bolo zastavené v dôsledku zániku spoločnosti a jej výmazu z obchodného registra dňa 08.10.2009. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo vecou žalobcu, potom čo zistil výšku škody aj to, kto za ňu zodpovedá, či a kedy podá žalobu o náhradu škody voči žalovanému a pokiaľ tak urobil v rámci trestného konania začatého až potom, čo bolo zastavené konanie voči spoločnosti AGRO GÉŇA s. r. o., musí znášať následok uplynutia subjektívnej premlčacej doby, ktorým je zamietnutie žaloby. Žalobcovi totiž nič nebránilo podať žalobu o náhradu škody voči žalovanému následne potom, čo zistil vznik škody a jej výšku, čo bolo už dňa 29.06.2007 teda v deň ukončenia kontrol, kedy sa žalovaný ku kontrole vyjadril a najneskôr dňa 26.07.2007, kedy vystavil faktúru spoločnosti AGRO GÉŇA s. r. o., kedy nad všetky pochybnosti vedel výšku škody aj kto za ňu zodpovedá. Je teda zrejmé, že prvýkrát žalobca voči žalovanému uplatnil nárok na náhradu škody po márnom uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby v rámci trestného konania dňa 27.10.2010 a touto žalobou dňa 26.01.2015. Subjektívna premlčacia doba v tejto veci uplynula dňa 26.07.2009 v rámci 10 ročnej objektívnej premlčacej doby, pričom nedošlo v dôsledku trestného konania k jej spočítaniu.

19. S vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil a žalobu žalobcu zamietol. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol úspešný v prvoinštančnom konaní priznal nárok na ich náhradu v celom rozsahu voči žalobcovi, ktorý úspech vo veci nemal.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný priznal nárok na ich náhradu v celom rozsahu voči žalobcovi, ktorý úspech vo veci nemal.

21. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).